

NOVÁK VALENTIN

Savazókör

- Te, az anyyira tehetségtelen, mégis bekerül az összes antológiába.
- Az erős, hogy tehetségtelen, de jelentős a hátszele. Apanyu az irodalomban, aztán repíti(k) a kissárkányt is. Igaz, gyakran használja a százterás verslábgépet, abból csak úgy potyog a ritmus...
- De anyyiból nem is könnyű a megfelelőt kiválogatni. Már az is mesterségbeli tudást feltételez.
- Így van...
- De kommersz, amit csinál, és mégis szépirodalmi babérokat arat. Mindent learat, másnak levegőt sem hagy...
- Miért, hiányzik a kommerszsége, a közérthetőség babérjaira törsz újabban? Nem úgy látom. Totál érthetetlenek a legfrissebb dolgaid. Felolvasva teljes káosz. Ne feledd, neonavantgárd vagy alapból... Ha ezt tovább spirázod, elveszted a tizenkét olvasód, amiből kilenc legújabb fejlesztésű Recep-c robot. Ha meg alább adsz, akkor mi lesz? Bekerülsz néhány bölcsődei olvasókönyvbe, de azért sem fizetnek semmit.
- Mit oktatsz, inkább sóprögess a magad háza táján! Te meg túlírt vagy, barátom, bonyolult, szűk réteghez szóló. Itt tizenkétolvasózol, de múltkor lekértem a legnaprakészebb műszöveg-letöltési adatokat csoportunk tagjairól, terád egy darab troglodita pécé volt kíváncsi az általunk rég elhagyott huszonkettedik századból. A megjegyzés rovatba azt írta a letöltés-felügyelet szakembere: *meghibásodás miatt ez sem biztos...* Sokaknak unalmas vagy. Nem baj az, ha van a szövegnek egy első, könnyű olvasata... De a te primer olvasatodért is vért kell izzadni. Cikornyás mondatok, szóviccek között lapul, ami lapul. Ne haragudj, de van, aki azt mondja rád, ott sem lapul semmi.
- Mondja ezt egy neonavantgárd!
- Nem tehets róla, hogy lebutították a befogadókat. Én a recepciót csak a szállodákban ismertem el.
- Na, nyugi, gyerekek. Ne feledjük, mi egy közösség vagyunk. Ne magunkat bomlasszuk, hanem az ellenséget!
- Igazad van. Igyunk!
- Igyunk! De itt csak *pángégepukkasztó* van, amit egy másik szöveg alapján hamisítanak, jól elrontva a régi receptúrát.
- Szódázd meg kicsit, akkor borrá válik. Én már kikísérleteztem...
- Inkább húzzunk át a Féregjázatba, ott mérnek Biankát, amitől tíz percre mindenki kétnemű lehet.
- Ez csak a te vágyad, én Exoplanétra szavazok, amott nagy a választék, és nekünk, írástudóknak kotyvasztanak! Sosem felejttem el az első korty Agyhabzót. Vagy a Gigaparádé kockált. Olyan *Szó-netteket* írtam, hogy na!
- Jobb a Négy Dé, de oda megyek, ahová a többség húz.
- Á, figyelj meg, tízen tízfélét akarnak majd, s te leszel a mérleg nyelve, akinek mindegy...

•

- Nekem egyébként csak az az ősrégi disztichongeneráló programom van, amit a nulladik évben használtunk bölcsiben, a gördülékenyebb mondókázás miatt. Akadozik is már az újabb gépeken, a feltaláló utódszoftvere dachból nem

frissíti, mégis elég jól elboldogulok vele. Napi harmincöt disztichon lejegyzetelve, és átírva a saját gondolatmenetemre, az nem rossz? Ugye, hogy?

– Á, a disztichon már annyira elavult. A torrentour meg a béta-taurin sorpár a menő!

– Csak az amatőrök használnak gépet, programokat és appokat az íráshoz. Én felhőkből dolgozom. Minden Szektoron áthaladva, egész jól meg lehet csapolni a galaktikus felhőkben tárolt szektorintelligenciát. Múltkor, igaz, véletlenül, egy alkoholfelhőből szublimáltam a gondolatot, nem is lett se füle, se farka... Azért elküldtem egy lapnak, a legmerészebbeknek, az Éon Avantgárdnak, de visszadobták, két kacagó plazmafej kíséretében. Majdnem bementem verekedni a szerkesztőségbe. Aztán elolvastam újra a küldeményem, és lehiggadtam.

– Még jó, hogy van önkontrollod. A maiaknál az ezért felelős agycsoportot ki lehet iktatni, súlyos Parallax-milliókért. Nem is véletlen, hogy a mai költők, írók egy része milliárdos és gátlástalan.

– Verslábgep, arra esküszöm. Az még mindig kisegített a bajban.

– Nekem elég a Gondolatcsíra-növesztő app. Van, hogy napokig fekszem a Lebegő Klubban teljesen kiszáradt, szétsírt aggyal. De érzem, hogy írni kell. Ilyenkor rányomok egyet, s minden oké...

– A Témaskicc a legjobb cucc. Mióta nem hever semmi az utcákon, sokszor kimentett az agyszűkéből.

– A mondatfűző és sallangnyíró segédalkalmazás, az az igazi. Állítom, tavaly azért kaptam Novi Bálint-díjat, mert ezt használom. Persze ezt csak nektek mondom.

•

– Olvastad Iksz versét? Dadog a ritmus, kínos a rím...

– Olvastam, ezt szoktuk meg tőle. Ez egy átlagos Iksz-mű.

– Gyerekek, itt egy pályázat. Egymillió Parallax a fődíj. Indulok. És ti?

– Hadd nézzem!

– Á, skubizd meg, ki írta ki! Semmi esély, a Kométások maguk közt lejátszák ezt a partit. Nézd a zsűrit! Méghogy jelige! Átrezgetik a hologram-mailt, és mindent látnak. Ezzel a technikával már nincs titok. Már a betűlenyomás erősségéből következtetni lehet a szerzőre...

– Előre nyafogsz megint. A fióknak pötyögsz, de sír a szád, hogy nem nyersz semmit.

– A hatos szektorban lesz holnap egy felolvasás. Azok csillagrímesekek, és fekete lyuk novellákat írnak, de azért elmehetnének, legfeljebb lesz egy kis meg nem értés, végső soron egy kis botrány, ha szerencsénk van, egy kis literatúrai kevercs...

– Magyarán: bunyó! Szörnyű, hogy manapság nem lehet úgy felolvasni, hogy ne legyen botrány belőle. A méregdrága primórhöz az ellenérzésűek ilyenkor valahogy féláron jutnak. És mióta újra kötelező a bárokban az üvegpothár-használat, és mióta nem hagyják jól megérni a Háztáj Szelvény paradicsomait, és mióta elkezdtek maroktököt is termesztetni, sok a súlyos sebesülés.

– Legalább van tétje az irodalomnak.

– Lenne, ha a saját táborunktól kapnánk hideget, meleget, de csak az elmentábor alá, savaz, hajigál. Az nem kritika, hanem mesterségesen felhevített gyűlölet.

– Ebben van valami.

•

– Nézd, csajok!

– Á, majd megint azzal kezdi, hogy ő lett a tavalyi Novi Bálint-díjas, s már benne is van egy kis gruppen közepén.

– Na, kiugrott a szög a zsákból, te is csak azért akarsz díjat, hogy kérkedj vele! Folyik a nyálad... Inkább kezdjünk el felolvasni, hátha ideülnek.

– Oké, kezdem: *Vers „az”-utáni korból* Tízezerkétszázat írunk vagy halldunk maholna’ +++ ha áttörtén e-kor körülbe a mém-horda +++ A-lant, ha fenn vagydok, peneg egy izé, s kiterjed +++ felettem mnemo-feledten, ami lóg-áll, lejjebb +++ Tercvalóm, ég-alattim: kilomiert per óra +++ Halványan pulzál a múltjelen – tömegtelen sír +++ Kedv, ess, horizont, zen itt, na, dear +++ Keretből, ha hull, ám, nehéz ki-abálni lelket +++ míg most a most-fölöt-tiben a kinn-benn begerjed +++ hallgathatóságom túlfele egy scripto manír +++ (Mir)így ugródva be-ki-le önmagamtebőlbá +++ históriák előttből coach-R-vátesz-amóba +++ Lebgek elvagyolva tér’dő-fürdő ma-habjaing +++ lebg bi-zonytalan csí-szonytalan kult-túsz Heró-ing +++ Kala-e vala, veje-e Mőjnen, lőn róth kacsa +++ Vend-ég a text, a túra benn ég, s kom’ muki len-nék +++ hisz Najrom Anti, szampojét írda – földis az ég +++ Utálószők: kiutal-hatatlan tud-csekkelés +++ Iszonyszők: kiterjedéstelen viselkedés +++ Toll le, legekben lebnék, mint majdpojétmaradék +++ Tízezerkétszázat írunk vagy halldunk maholna’ +++ nincs mirőlneigen nyomdadott oszlókép korba’ +++ Szők, sok epres szok-sokk, laktőzbáj fruktóz e-csettel +++ „E” maholna’ minden vagy semmi ki-bejelentel +++ Megirdom azt is tér’dőt ugródva dísz Tihonba’ +++

– Azért ültek legmesszebb, mert te kezdted. Mondtam, hogy nem kellene téged felvenni a Vadmálnavirág Csoportba.

– Így hal bele a mondandó a neonavantgárdba. Öcsém, ez szégyen!

– Bunkók vagytok, baszdkikáim. Megyek is. Pukkadjatok meg!

– Kuss, én jövök, megnyomom a téráthidalót. Erre közelebb jönnek, az tuti: *Vers a pulykaól mellől* Koncon élek, fojtó nyál dühöszt. // Dög-perc biztat, pulykaredők közt! // Félem e ripők egyházat, azt, // amit barmolt a kópé kamasz // pulykáinak. Hályog a tana, // de kínos, Ledeér a pap(á)ja... // Liba-pő-re karaván halad // kanyar-ábrás „banánjainak”... // Boris, ne szekálj, légy fingossan: // rét is, mirha, kence, húgyutam! // Kenne Zsirt falevél-szemed-é? // Vérezé, Benn Hurka, szake-lé...

– Ezt honnan is loptad?

– Kiröhögnek, figyeld! Kiröhögnek!

– Igen, megvan, ez egy olcsó szöveg a bölcsődei példázatregény-tárból. Pontosabban egy ostoba versbetét... Ez valami őskori szövegtákolmány. Ab-ból a korból, amikor még nem volt miről írni.

– És mi lenne, ha odamennénk?

– Na, figyelj, nem azért lettem író, hogy odamenjek! Érted?

– Nagyon fenn hordod az orrod!

– Te meg mások valagában!

– Urak, miért személyeskednek ilyen hevesen? A maguk kedvéért jöttünk el otthonról, pontosabban a Béta-Alfa-Delta Csajkörből. Csak megvártuk, amíg visszaesnek az úrhajó fenékbortására, mert egyébként se látnak, se hallanak. Nézni ugyan néznek, de hogy látnának, azt kötve hisszük.

– Mirjam vagyok.

– Én meg Tirjam.

– Sirjam, sziasztok! Nyugodtak lehettek, hogy a várható gruppen közben nem teszünk különbséget a Novi Bálint-díjasok és a nem Novi Bálint-díjasok között... Mert az minket nem érdekel. Minket az irodalmi mag érdekel, mert az jól tesz a bőrünknek...

– Éreztem, hogy egyszer eljön a mi időnk is.

– Már harmincnégy galaxis óta röpdülünk, de ilyet még nem éltem. Csak úgy idejönnek. Értünk, és nem a szövegeinkért...

– Na, jössz már, *neonavantgárd*, eszkábáld ki magad a sarokból, most kezdődik az élet...

•

– Te, ez nem a Béta-Alfa-Delta Csajkörhöz vivő járat! Nézd csak! A kétszázhuszonharmadik megálló jön. Ez a QRQR HímNő Fansz székhelye...

– Mi minden nem kell egy úrhajóra?

– Hm, én már voltam egy ilyennel, meg robottal is. Engem nem zavarnak a vívmányok...

– Gyanúsak voltak nekem már az elején. Ha csajok lettek volna, le sem ülnek, hanem kifordulnak egyből.

– Skacok, szerintem menekülünk... Az úrhajó végében van egy paramilitáris övezet, bármilyen éonban, érában (sors)üldözött, nem állami fenntartású literátoroknak...

•

S egy soha meg nem adott jelre: DySand, DóBé, Sákla, DyGyu, OkyVi és OkyLász, DyEnd, BitsMi, SzáthKá, ÁnyiDe és ÁthGé, a sok álnévbe csavarodott, a többgenerációs űrutazásba savanyodott irodalmár egymás sarkát taposva ugrált le a helyreröpítő rafinériáról...

A vákuumszőben botorkálva, ami persze lehetetlenség, de jól példázza, hogy az irodalom, hát még az irodalom csinálói minden korban és körülmények között megélnék, átélnek, de legalább túlélnek, a jövő ifjai már rá is kezdték...

Izzottak a szkafander-mikrofonok:

– De annak tényleg akkora a hátszele, mint egy negyedik fokozatú meteorvihar.

– Jól csinálja, mit irigykedsz? Neked is lehetne hátszeled, ha nem lázadsz fel a családod meg a túlzott hagyományelvűség ellen, s kódorogsz neonavantgárdként, mint valami elhagyott csatahajó a mélyűrben...

– Persze a neonavantgárdok a múltba törnek, s azzal villognak, hogy a múlt utóbb van, mint a jövő, annak ellenére, hogy úgy vibrál a mondanivalójuk, mint egy kétezer éves, kipurcant neoncsó...

– Ebbe aztán jól bele is zavarodnak... Néha éon-, máskor neonavantgárdok, de én még egyetlen olyantól, mint te, sem hallottam egy frappáns öndefiníciót. Csak megy a sumaduma...

– Ne pofázzatok már annyit, írjatok inkább egy jó sort az örökös kritizálás meg savazás helyett... Egy olyat, ami a jövőben gyökerező múltba mutat.

– Skacok, rossz felé megyünk, ez a 223. megálló!

– Mert csak magatokra figyeltek, mindig csak az ego!

– Mindig csak az éon!

– Neon mindörökké!

– Én, bár nem kérdezte senki, a kriptonra szavazok...

– Az egón túl minden bizonytalan.

– Hát még a megállók.

A 2642-es járat húsz másodperc múlva megérkezik. Kérem, az (p)e(r)on mellett vigyázzanak!

– Ki kellene másznunk, mert felaprít a valóság, de én nem tartok neked bakot, az biztos.

– Én se neked.

– Még jó, hogy egyazon írókörbe tartozunk...

És a valóság ebben a pillanatban meghaladta a társaságot...